

Sabba Stories – סיפורי סבא

Table of Contents

Our Forebears 1600 – 1937 אבות אבותינו.....	2
The Early Years 1937 השנים המוקדמות.....	3
Walking Playpen – לול הליכה.....	3
Sunday-school – בית ספר של יום אי.....	3
Wind-up Motorcycle – אופנוע קפיצי.....	3
Crossing Guard – שומר חוצה.....	3
Her Father's a Doctor – אבא שלה רופא.....	4
He has a gun – יש לו נשק.....	4
Skating to school – על סקייטים לביה"ס.....	4
Urban Sledding – מזחלות עירוניות.....	5
University Days 1955 – 1960.....	6
My First Car – המכונית הראשונה שלי.....	6
Meeting with Yiddish – פגישה עם יידיש.....	6
The Young Family 1959 – 1967.....	8
Soviet Yiddish – יידיש סובייטית.....	8
Bible in Hebrew – תנ"ך בעברית.....	9
Kibbutz Pioneers 1967 – 1980 חלוצים בקיבוץ.....	10
I want to go home – אני רוצה ללכת הביתה.....	10
US Sojourn 1980 – 1985 ביקור מולדת.....	11
מחזור ספרים - Recycling Books.....	11
Hod Hasharon 1985 – 2015 הוד השרון.....	13
Black white – שחור לבן.....	13
Karmiel – 2015 – כרמיאל.....	14

Our Forebears 1600 – 1937 אבות אבותינו

השנים המוקדמות 1937 The Early Years

לול הליכה – Walking Playpen

In those days, there was no danger leaving children outside. While Mom Anne was helping out at the store, Patty was often outside in front of the store in her playpen. One day someone came into the store to ask who the baby was, walking down the street. It turned out that Patty somehow managed to open the bottom of the playpen, and still inside she was walking along the sidewalk

באותם ימים, לא הייתה סכנה להשאיר ילדים בחוץ. בעוד אימא Annex עזרה בחנות, Patty הייתה לעתים קרובות בחוץ לפני החנות בלול שלה. יום אחד נכנס מישהו לחנות לשאול מי היה התינוק ההולך ברחוב. התברר שPatty איכשהו הצליחה לפתוח את תחתית הלול, ועדיין בפנים התהלכה לה במדרכה.

בית ספר של יום אי – Sunday-school

One of the reasons why the young Baranoff family left Haddonfield and looked for another place with more Jews, was that one Sunday morning Patty again disappeared. Her parents later discovered that she had accompanied friends from the neighborhood to their Sunday school that morning. It's a class that takes place on Sundays to teach kids about their religion. In this case, Christianity! So, before Patty started kindergarten, they moved to Camden

אחת הסיבות לכך שמשפחת Baranoff הצעירה עזבה את Haddonfield וחיפשה מקום אחר עם יותר יהודים, היתה כי יום ראשון אחד בבוקר Patty עוד פעם נאלמה. מאוחר יותר גילו הוריה שבאותו בוקר היא לוותה חברים מהשכונה ל Sunday School שלהם. זאת כיתה שמתקיימת בימי ראשון ללמד ילדים על הדת שלהם. במקרה זה, הנוצרות! אז, לפני שPatty התחילה בגן ילדים, הם עברו לקמדן.

אופנוע קפיצי – Wind-up Motorcycle

I was born in Mt Vernon, New York, and I grew up in Philadelphia, Pennsylvania. Between these two events, I spent a year or so in a small cottage behind Grandmother Gertrude's house in Ventnor New Jersey.

Her house had two floors. At the front of the first floor (2nd US) was a closed balcony. There was only one piece of furniture, a wooden school desk, almost exactly as in the picture. In the drawer was a tin motorcycle with a spring engine and sidecar, which I played with endlessly. There was a fire station just across the street, and often I would visit the firefighters. And, yes, they really did have a Dalmatian dog.

נולדתי במונט-וורנון, ניו יורק, וגדלתי בפילדלפיה, פנסילבניה. בין שני האירועים האלה, ביליתי כשנה בקוטג' קטן מאחורי ביתה של סבתא גרטרוד בוונטנור ניו ג'רזי.

לבית של סבתא גרטרוד היו שתי קומות. בחזית הקומה הראשונה הייתה מרפסת סגורה. היה שם רק פריט אחד של רהיטים, שולחן בית ספר עץ, כמעט בדיוק כמו שבתמונה. במגירה היה אופנוע פח עם מנוע קפיץ עם סירה, אשר אתה שיחקתי בלי סוף. הייתה תחנת אש ממש מעבר לרחוב, ולעתים קרובות הייתי מבקר את הכבאים. וכן, להם באמת היה כלב דלמטי.

שומר חוצה – Crossing Guard

Young Pat always had trouble moving in the morning. First, Mom insisted she should have breakfast, and then there was a long walk to primary school. She often had to run all the way to school. Luckily there was a guard beyond the students who would stop traffic when he saw she was coming. Thanks to this nice guard, Pat hasn't been late to school too many times. He even promised her a watch as a Christmas present, but she's still waiting! Hatch Junior High School was closer, so it was easier to get there on time, and by the time she was at Camden High School, she was able to move a little faster

Pat הצעירה תמיד התקשה לזוז בבוקר. ראשית, אמא התעקשה שהיא תוכל ארוחת בוקר, ואז היתה הליכה ארוכה לבית הספר היסודי. לעתים קרובות היא היתה צריכה לרוץ כל הדרך לבית הספר. למזלה היה שומר מעבר לתלמידים שהיה מפסיק את התנועה כשראה שהיא באה. בזכות השומר הנחמד הזה, Pat לא איחרה לבית הספר יותר מדי פעמים. הוא אפילו הבטיח לה שעון כמתנת "חג המולד", אבל היא עדיין מחכה! חטיבת הביניים Hatch Junior High School הייתה קרובה יותר, כך שהיה קל יותר להגיע בזמן, ועד שהיא הייתה בתיכון Camden High School, היא הצליחה לזוז קצת יותר מהר.

Her Father's a Doctor – אבא שלה רופא

Once, in high school, Savta passed out. Of course, everyone gathered around because they didn't know exactly what happened or why she passed out. A teacher approached and shooed away the spectators, declaring, "Don't worry, Miss Adam's (the teacher across the hall) father is a doctor and she will know what to do!" With such help, it is a good thing the fainting was not serious. By the way, the same woman used to teach when Savta's father went to the same high school. He remembered her as well, because she dyed her hair red, and the color would run when it rained.

פעם, בבית הספר התיכון, סבתא התעלפה. כמובן, כולם התאספו מסביב כי הם לא ידעו בדיוק מה קרה או למה היא התעלפה. מורה התקרבה וגירשה את הצופים, והכריזה, 'אל תדאגו, אביה של מיס אדם (המורה מעבר למסדרון) הוא רופא והיא תדע מה לעשות!' עם עזרה כזו, טוב שההתעלפות לא הייתה רצינית. אגב, אותה אישה למדה כשאביה של סבתא למד באותו בית ספר תיכון. הוא זכר אותה גם, כי היא צבעה את שיערה באדום, והצבע היה נמס וזורם כשירד גשם.

He has a gun – יש לו נשק

When I was a kid, the movies were black and white ... no color. Stories about cowboys and Indians were popular, as were stories about G-men and gangsters. The G-men were national police. All the gangsters had tommy-guns, a kind of machine gun, and they often hid them in violin cases.

כשהייתי ילד, הסרטים היו רק בשחור לבן ... בלי צבע. סיפורים על בוקרים ואינדיאנים היו פופולריים, וכך גם סיפורים על סוכנים משטרתיים ופושעים בכנופיות. הסוכנים היו בדרך כלל של המשטרה הלאומית. לכל הפושעים היו מקלעים, סוג של מכונת ירייה, ולעתים קרובות הם הסתירו אותם בנרתיק כינור.

I was in Chicago with my grandmother one summer. It was during the second world war. There was not much meat in the US. My grandmother thought we could get some in Toronto, over the border in Canada, but they wouldn't sell to Americans. Perhaps they had their own rationing. I just remember the butcher being disagreeable. There was a big grey wooden recruiting station in the middle of town, shaped like a battleship.

בקיץ אחד הייתי בשיקגו עם סבתא. זה היה בתקופת מלחמת העולם השנייה. לא היה הרבה בשר בארה"ב. סבתא חשבה שנוכל לקנות קצת בטורונטו, מעבר לגבול בקנדה, אבל הם לא הסכימו למכור לאמריקנים. אולי היה להם קיצוב משלהם. ריקי רק זוכר שהקצב לא היה נחמד. היה אפילו תוקפני. באמצע העיר היתה תחנת גיוס גדולה בצורת ספינת קרב, הכל מעץ צבוע אפור של חיל הים.

We went to the bus station to go back to Chicago, when I saw a man with a violin case. I remembered the gangster movies, so I yelled out "That man has a gun in his case!"

Immediately a border policeman came and made the man open the case. Of course there was a violin inside. Then the policeman came directly to my grandmother and made her open her case. He suspected she had used me to throw suspicion on someone else while she did something against the law.

הלכנו לתחנת האוטובוס כדי לחזור לשיקגו, כשראיתי גבר עם נרתיק כינור. נזכרתי מיד בסרטי הפושעים, וצעקתי "לאיש הזה יש נשק בנרתיק כינור!"

בזריזות בא שוטר מג"ב ודרש מהאדם לפתוח את התיק. היה כמובן רק כינור בפנים. אבל אז בא השוטר ישירות לסבתא ודרש ממנה לפתוח את התיק שלה. הוא חשד שהיא השתמשה בי כדי להחשיד מישהו אחר בזמן שהיא עשתה משהו בניגוד לחוק.

Skating to school – על סקייטים לביה"ס

When I was in elementary school I wore knickers (knickerbockers) and long socks and I went to school on roller skates. That's not me in the picture, but that's the way I looked. The skates had two wheels in the front and two in the back, like a car, but no motor. They were fastened to your shoes, with a strap in the back and clips in the front. Every child had a skate key on a cord around his neck. The skate key was to adjust the clips and sometimes to replace a wheel. At school

כשהייתי בבית הספר היסודי, לבשתי ניקרבוקס וגרביים ארוכים והלכתי לבית הספר על גלגליות. זה לא אני בתמונה, אבל ככה נראיתי. לגלגליות היו שני גלגלים מלפנים ושניים מאחור, כמו מכונית, אבל ללא מנוע. הם היו מהודקים לנעליים עם רצועה מאחור וקליפסים מלפנים. לכל ילד היה מפתח סקייטים על חוט סביב צווארו. מפתח הסקייטים היה כדי לכוון את הקליפס ולפעמים להחליף גלגל. בבית הספר תלינו את הגלגליות ליד

we hung up our skates next to our coats in the cloak room.

המעילים בחדר המלתחה.

מזחלות עירוניות – Urban Sledding

I did a lot of sledding during the snowy Philly winters. My friends and I would find a snowy street on a hill, and slide down it on our sleds. Of course this was pretty dangerous, because cars also wanted to use the cross streets. We were encouraged to make use of the hilly terrain of a nearby park.

גילשתי הרבה בזחלות במהלך החורף המושלג של פילאדלפיה. אני וחבריי היינו מוצאים רחוב מושלג על גבעה, ומחליקים במורד המזחלות שלנו. כמובן שזה היה די מסוכן, כי מכוניות רצו גם להשתמש ברחובות הצולבים. עודדו אותנו לעשות שימוש בשטח ההררי של פארק בקרבת מקום.

I stood at the top, next to the street, and looked down this beautiful snow covered slope, at the far bottom of which was the frozen creek. I hopped onto my Radio Flyer sled and flew down the hill. You could ride a sled sitting, steering with your feet, or on your stomach if it was a long sled,

holding onto the steering bar with your hands.

I was on my stomach. It was great, until I'd almost got to the bottom, and then suddenly I really was flying. There was a low terrace just short of the creek, which just blended into the white hill when viewed from up top. I flew off the ledge with great speed. The short flight was great, but the landing not so great.

הייתי על הבטן. זה היה נהדר, עד שכמעט הגעתי לתחתית, ואז פתאום באמת עפתי. היה קיר תומך נמוך ממש בסמוך לנחל, שהשתלבה בגבעה הלבנה כשמסתכלים עליה מלמעלה. עפתי מהמדף במהירות רבה. הטיסה הקצרה הייתה נהדרת, אבל הנחיתה לא כל כך.

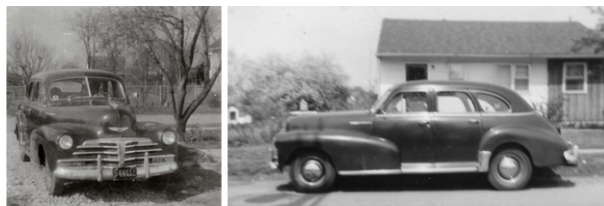
עמדתי למעלה, ליד הרחוב, והסתכלתי במורד המדרון המושלג היפה הזה, שבתחתיתו הרחוקה היה נחל קפוא. קפצתי על המזחלת ועפתי במורד הגבעה. אפשר לרכוב על מזחלת יושבים, היגוי עם הרגליים, או על הבטן, אם זה מזחלת ארוכה, מחזיק את מוט ההיגוי בידיים.

University Days 1955 – 1960

המכונית הראשונה שלי – My First Car

My old 1948 Chevy was excellent, far superior to contemporary cars. True, it had exhaust-driven wipers that simply stopped when I accelerated. Its mileage wasn't great and it emitted toxic fumes. But it also had a vacuum shift, which only required a gentle touch to change gears. It had an in-line six-piston engine with overhead valves, which I could maintain. Standing next to it, I could barely look over the roof, which meant I didn't have to bend over or do contortion tricks to get into the car. When I opened the door I could just sit down.

Every day I drove it to college in Camden, alternating weeks with Jimmy May, a student and friend from Maple Shade. He was a small guy with a very large Buick.

Winters in New Jersey were often rather severe, with lots of snow and icy roads. In those days, we put chains on the car wheels to increase traction on the slippery roads, but they made for a very bumpy ride, so they were only used when absolutely necessary. On one occasion, Jim and I were heading home in the afternoon. I drove up a long hill (Route 38 crossing Cuthbert Blvd), but when I headed down the other side and tried to slow, the braking caused the car to lose traction. The car swerved, then began to spin around, eventually ending up in a snow drift at the side of the road. Jim said afterwards that he was scared to death, but that I had been laughing maniacally as the car went out of control. I put the car back in gear and drove home. No damage, except perhaps to Jim's psyche.

I mentioned that I did all my own maintenance. That should have waved a flag of warning. With the snow and ice came freezing temperatures, and car operators had to put antifreeze into the car radiators or the water there would freeze and cause damage to the motor. I may have missed that. I was under the car once, draining oil or something, when I discovered a small metal disk that had popped out of somewhere. I found the place, and returned the disk, securing it very well with the help of a ball peen hammer. During the next freeze, the block cracked. I had defeated the safety plug of the car designers.

Then came the motorcycle.

השברולט הישן שלי שנת 1948 היה מעולה, עדיף בהרבה על מכוניות עכשוויות. נכון, היו בו מגבים שמונעים על ידי פליטה, שפשוט נעצרו כאשר הייתי מאיץ. הקילומטראז' שלו לא היה נהדר והוא היה פולט עשן רעיל. אבל היה בו גם הילוך ואקום, שדרש רק מגע עדין להחלפת הילוכים. היה לו מנוע בעל שש בוכנות בשורה עם שסתומים עיליים, שיכולתי לתחזק. כשעמדתי לידו, יכולתי בקושי להביט מעל הגג, מה שאומר ש לא הייתי צריך להתכופף או לבצע טריקים של עיוותים כדי להיכנס למכונית. כשפתחתי את הדלת יכולתי פשוט לשבת.

כל יום נסעתי בה ללימודים בקולג' בקמפדן, לסירוגין שבועות עם ג'ימי מיי, סטודנט וחבר ממייפל שייד. הוא היה בחור קטן עם מכונית ביואיק מאוד גדולה.

החורפים בנוי ג'רזי היו לעתים קרובות קשים למדי, עם הרבה שלג וכבישים קפואים. באותם ימים, שמנו שרשראות על גלגלי המכונית כדי להגביר את האחיזה בכבישים החלקלקים, אבל הם יצרו נסיעה מאוד לא נוחה, ולכן השתמשו בהם רק בעת הצורך. באחת הפעמים, ג'ים ואני נסענו הביתה אחר הצהריים במכונית שלי. נסעתי במעלה גבעה ארוכה, אבל כשירדתי לצד השני וניסיתי להאט, הבלימה גרמה למכונית לאבד אחיזה. המכונית סטתה, ואז החלה להסתובב, ובסופו של דבר הגיעה לסחף שלג בצד הכביש. ג'ים אמר אחר כך שהוא פחד פחד מוות, אבל אני צחקתי בטרורף כשהמכונית יצאה משליטה. החזרתי את המכונית להילוך ונסעתי הביתה. שום נזק, למעט אולי לנפשו של ג'ים.

ציינתי שעשיתי את כל התחזוקה בעצמי. זה היה צריך להניף דגל אזהרה. עם השלג והקרח הגיעו טמפרטורות מקפיאות, ומפעילי מכוניות נאלצו להכניס חומר נוגד קיפאון לרדיאטורים של המכונית, אחרת המים שם היו קופאים וגורמים נזק למנוע. יכול להיות שפספסתי את זה. הייתי פעם מתחת למכונית, מנקז שמן או משהו, כשגיליתי דיסק מתכת קטן שיצא מאיפשהו במכונית. מצאתי את המקום, והחזרתי את הדיסק, מאבטח אותו היטב בעזרת פטיש. במהלך ההקפאה הבאה, הבלוק נסדק. ניצחתי כנראה את תקע הבטיחות של מעצבי הרכב.

ואז הגיע האופנוע.

פגישה עם יידיש – Meeting with Yiddish

My major at Rutgers University was German language and literature. That background made my access to

המגמה שלי באוניברסיטת רוטגרס הייתה שפה וספרות גרמנית. הרקע הזה איפשר לי גישה

Yiddish relatively painless, though not always without error. I discovered predictable sound shifts, because Yiddish is mostly 15th Century German, both languages subsequently evolving in different directions. I just had to learn the Hebrew letters.

Back in the 50's פאָרווערטס [forvertz] was a Socialist Yiddish daily. Pat's grandparents subscribed to it. On one occasion, when we were visiting them in South Philly, I spotted a copy of the paper and set out to struggle through it.

An elderly neighbor came in and was pleased to see a youngster reading the Yiddish paper, and told me so, in Yiddish. I summoned up my courage and put my sound shift skills in gear, and spoke Yiddish with the visitor for a good quarter of an hour. I was very pleased with my efforts. Before he left, however, my conversation partner said (in English with a strong Yiddish accent) "You know, you speak very good German".

Lessons in humility are never far away!

ליידיש ללא כאבים יחסית, אם כי לא תמיד בלי שגיאות. גיליתי שינויי הגוי צפויים, כי יידיש היא למעשה ניב גרמני של המאה ה-15. שתי השפות התפתחו לאחר מכן לכיוונים שונים. רק הייתי צריך ללמוד את האותיות העבריות.

עוד בשנות ה-50 'פורווערטס' היה יומון סוציאליסטי ביידיש. סבא וסבתא של סבתא היו מנויים וקבלו אותו בבית. פעם, כשביקרנו אותם בדרום פילדלפיה, הבחנתי בגליון של העיתון והחלטתי להיאבק עם השפה שבו.

שכן מבוגר נכנס ושמה לראות בחור צעיר קורא את העיתון ביידיש, וסיפר לי זאת ביידיש. אזרתי אומץ והכנסתי את כישוריי בהשוואת הגיות להילוך, ודיברתי יידיש עם המבקר במשך רבע שעה לפחות. הייתי מאוד מרוצה מהמאמצים שלי. אולם לפני שהוא עזב, השותף שלי לשיחה אמר (באנגלית במבטא יידי חזק) 'אתה יודע, אתה מדבר גרמנית טוב מאוד'.

שיעורי ענווה לעולם אינם רחוקים!

The Young Family 1959 – 1967

יידיש סובייטית – Soviet Yiddish

Savta and I were married on December 28th, 1959. We planned a very short honeymoon, because we had to get back to our studies at Rutgers University.

It was cold and foggy as we made our way north from Maple Shade in the family 4CV to New York City. We would return before the New Year, because we didn't want to participate in the drunken revelries.

We did however accomplish quite a lot in the few days we were there. We walked a great deal, and we visited book stores. We saw a play by Eudora Welty, as well as one by Chekov. We visited book stores. We saw a Radio City extravaganza and had fondue at a Swiss restaurant. Oh yes, and we visited book stores.

סבתא ואני התחתנו ב-28 בדצמבר 1959. תכננו ירח דבש קצר מאוד, כי היינו צריכים לחזור ללימודים באוניברסיטת רוטגרס.

היה קר וערפילי כשעשינו את דרכנו צפונה ממרכז ניו ג'רזי ב-4CV המשפחתית לנוי יורק סיטי. תכננו לחזור לפני ראש השנה האזרחי, כי לא רצינו להתעקל שם בהילולת השיכורים המסורתית.

עם זאת השגנו לא מעט בימים שהיינו שם. הלכנו הרבה ברגל, וביקרנו בחנויות ספרים. ראינו מחזה מאת יודורה ולטי, וכן מחזה מאת צ'קוב. ביקרנו בחנויות ספרים. ראינו אקסטרווגנזה של רדיו סיטי ואכלנו פונדו במסעדה שוויצרית. אה כן, וביקרנו בחנויות ספרים.

One of the bookstores we visited was Four Continents. It was from there I'd ordered Russian propaganda during the McCarthy era, which caused my father great anguish. We bought a few books there, but of greatest interest was a selection of writings by Sholem Aleichem.

You may recall that Birobidzhan was originally intended to be a Jewish republic among the other SSR's of the USSR. The official language was Yiddish. Any connection with Hebrew, the language of Zionism, was discouraged. The spelling of the Yiddish to be used in the Jewish republic was adjusted to show the difference.

Look at the pages from the book. Final letter forms are not used. There are no chet's. Words of Hebrew origin are spelled phonetically as they would be pronounced in Yiddish.

אחת מחנויות הספרים בהן ביקרנו הייתה זאת שמשם הזמנתי תעמולה רוסית בתקופת מקארתי, מה שגרם לאבי ייסורים רבים. קנינו שם כמה ספרים, אבל המעניין ביותר היה מבחר כתבים של שלום עליכם.

אולי זוכרים שבירוביג'אן נועדה במקור להיות רפובליקה יהודית בין שאר ה-SSR של ברית המועצות. השפה הרשמית הייתה יידיש. כל קשר עם העברית, שפת הציונות, נרתע. האיות של היידיש לשימוש ברפובליקה היהודית הותאם כדי להראות את ההבדל.

תסתכלו היטב על הדפים מתוך הספר. אין אותיות סופיות. אין ח. מילים שמקורן עברי מאויתות באופן פונטי כפי שיובאו ביידיש.

תנ"ך בעברית – Bible in Hebrew

Jehovah’s Witnesses are very devout, but not very sophisticated fundamentalist Christians. Their missionary fervor is expressed by their handing out copies of their publication “Watchtower” from door to door around town.

עדייהוה הם נוצרים פונדמנטליסטים אדוקים מאוד, אך לא מתוחכמים במיוחד. הלהט המיסיונרי שלהם בא לידי ביטוי בכך שהם מחלקים עותקים של הפרסום שלהם “מגדל שמירה” מדלת לדלת ברחבי העיר.

One day a Witness lady came to the door, and asked if I wanted a Bible. I thought it would be interesting to see their version, so I asked if she had one in Hebrew. “Oh no”, she replied apologetically. “It hasn’t been translated into that yet.”

יום אחד ניגשה לדלת גברת עדייהוה ושאלה אם אני רוצה ספר תנ"ך. חשבתי שיהיה מעניין לראות את הגרסה שלהם, אז שאלתי אם יש לה בעברית. “אוי לא”, היא ענתה בהתנצלות. “זה עוד לא תורגם לזה”.

חלוצים בקיבוץ 1967 – 1980 Kibbutz Pioneers

אני רוצה ללכת הביתה – I want to go home

When we arrived in Israel, at the Lod Airport, we were met by two agents of the Jewish Agency who eased us through the stages of immigration, and delivered us into the hands of Mikey Duvdevani and Dave Breslau, whom we knew from their assistance in the States. It was all quite overwhelming.

Then Michelle, hugging her big doll Suzy, announced clearly "I want to go home!" Silence swept our little group. Michelle had been a terrific soldier on the trip. Now, we all anticipated the first crisis. But when Mikey told her that he'd come to take us home to Gesher Haziv, she went off with him, to fetch the car.

Mikey stuffed Pat, Michelle and me into a small car and rode off into the night, north along the old road (40), cutting through Ramatayim (Hod Hasharon), Haifa, Akko, Nahariya and arriving at the kibbutz around 11:00 PM. Mikey found the reception committee at the Guest House.

Everyone was very nice. It was cold and rainy, so we were provided with electrical heaters, along with a water kettle, instant coffee, tea, a beautiful cake, assorted local fruits, sugar, cookies. We drank a l'hayim with a bottle of Israeli wine which also was left. Michelle was a little overwhelmed by the crowd (6 or so) and began to cry, so the group politely excused itself till the next day.

כשהגענו לארץ, בשדה התעופה בלוד, פגשו אותנו שני סוכנים של הסוכנות היהודית שהקלו עלינו את שלבי העלייה, ומסרו אותנו לידיהם של מייקי דובדבני ודייב ברסלאו, אותם הכרנו מסיועם עוד בארה"ב. הכל היה די מהמם.

ואז מישל, מחבקת את הבובה הגדולה שלה סוזי, הודיעה באנגלית ברורה 'אני רוצה ללכת הביתה!' שקט סחף את הקבוצה הקטנה. מישל הייתה חיילת נהדרת בטיול. כעת, כולנו ציפינו למשבר הראשון. אבל כשמייקי הסביר לה שהוא בא לקחת אותנו הביתה לגשר הזיו, היא הלכה אתו לקחת את המכונית.

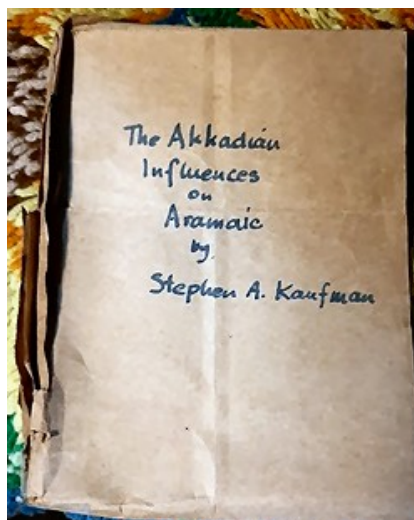
מייקי תחב את פט, מישל ואותי לרכב קטן ונסע אל תוך הלילה, צפונה בכביש הישן (40), חתך את רמתיים (הוד השרון), חיפה, עכו, נהריה והגיע לקיבוץ בסביבות השעה 23:00. מייקי מצא את ועדת הקבלה בבית הארחה.

כולם היו מאוד נחמדים. היה קר וגשום, אז הצטיידנו בתנורי חימום חשמליים, יחד עם קומקום מים, קפה נמס, תה, עוגה יפה, מגוון פירות מקומיים, סוכר, עוגיות. שתינו לחיים עם בקבוק יין ישראלי שגם אותו השאירו לנו. מישל הייתה המומה מעט מקהל הזרים (6 בערך) והתחילה לבכות, אז הקבוצה התרצתה בנימוס עד למחרת.

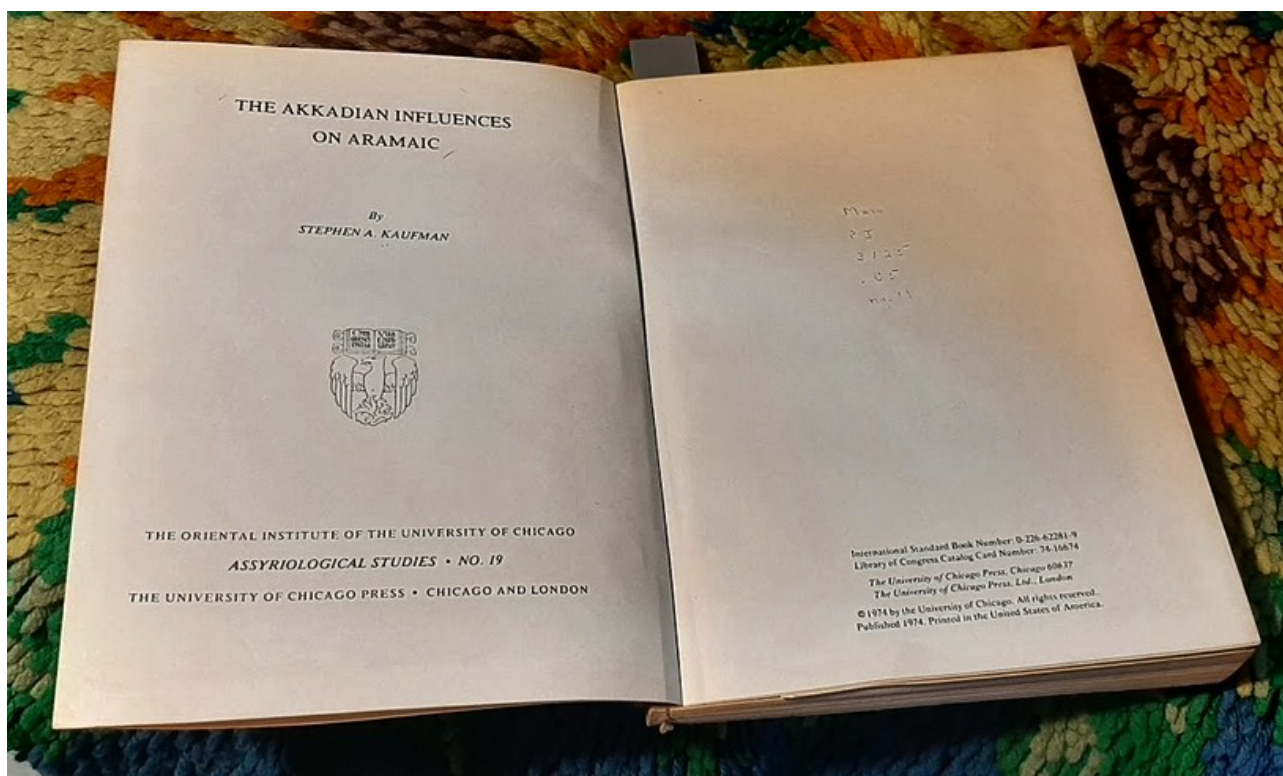
ביקור מולדת 1980 – 1985 US Sojourn

Recycling Books - מחזור ספרים

During our five year stay in the US 80-85, most of the time I worked at [ISI](#) as a multi-language translator and editor. One of the perks was access to an amazing variety of scholarly writing. Most of the doctoral theses that I read were pure bullshit, but there were gems as well. I could not remove documents from the building, but there was a sophisticated copying machine there. I would copy entire books, then bind the pages Chinese style and add the recycled codex to our own library.

במהלך שהותנו בחמש השנים בארה"ב 80-85, רוב הזמן עבדתי ב-[ISI](#) כמתרגם ועורך רב לשוני. אחת ההטבות הייתה גישה למגוון מדהים של כתיבה אקדמית. רוב עבודות הדוקטורט שקראתי היו קשקוש טהור, אבל היו גם פנינים. לא יכולתי להוציא מסמכים מהבניין, אבל הייתה שם מכונת העתקה משוכללת. הייתי מעתיק ספרים שלמים, ואז כורך את הדפים בסגנון סיני ומוסיף את הקודקס הממוחזר לספרייה שלנו.

Just now I came across a 1974 publication by Stephen Kaufman "The Akkadian Influences on Aramaic". For me, this is really exciting reading, neglected for almost 40 years. Predictably, the craft paper wrapping deteriorated over the years, but the copying paper held up well.

רק עכשיו נתקלתי בפרסום משנת 1974 של סטיבן קאופמן 'ההשפעות האכדיות על הארמית'. עבורי זו ממש קריאה מרגשת, מוזנחת כמעט 40 שנה. כצפוי, עטיפת הנייר (משקיות מכולת) הידרדרה עם השנים, אך נייר העתקה החזיק מעמד היטב.

The source book was 200 pages long, which required 100 copies of a two page spread. I took the copies home, folded each one, as in a traditional Chinese book, then bound them in the same style. I'd done this with several books, and had made a special jig to clamp the pages, while I drilled holes through which to thread the binding cord.

ספר המקור היה בן 200 עמודים, מה שדרש 100 עותקים של שני עמודים פרוסים. לקחתי את העותקים הביתה, קיפתי כל אחד מהם, כמו בספר סיני מסורתי, ואז קשרתי אותם באותו סגנון. עשיתי את זה עם כמה ספרים, והכנתי מתקן מיוחד להדק את הדפים, בזמן שקדחתי חורים דרכם להשחיל את חוט הכריכה.

הוד השרון 1985 – 2015

שחור לבן – Black white

Sometimes I worked as a teacher in Africa. I was once in eastern Congo Kinshasa in a town called Bukavu. There is still a wooden sculpture in the house that I brought from there. After a day in class I returned to the small hotel with a local friend. It was already night and dark outside. Suddenly there was a power outage and it became dark in the hotel lounge as well.

לעתים עבדתי כמורה באפריקה. פעם הייתי במזרח קונגו קינשא סה בעיירה בשם בוק בו. יש עדיין פיסול עץ בבית שהבאתי משם. אחרי יום בכיתה חזרתי למלון הקטן עם חבר מקומי. היה כבר לילה וחושך בחוץ. פתאום הייתה הפסקת חשמל וגם בטרקלין המלון נעשה חשוך.

I saw nothing, but suddenly I heard cheerful laughter. The friend caught me and while continuing to laugh said 'Do you see? In the dark, even the whites are black!' And everyone laughed.

לא ראיתי כלום, אבל לפתע שמעתי צחוק עליז. החבר תפס אותי ובעוד ממשיך לצחוק אמר "אתה רואה? בחושך גם הלבנים שחורים!" וכולם צחקו.

כרמיאל – 2015 – Karmiel